

Visszaemlékezések a hallgatók tollából

„Imre Miklós tanár urat elsőként a Ménési úti komplexum dékáni tárgyalójának falán, egy fényképen, a volt dékánok arcképei között pillantottam meg. A komor arcok közötti derűs tekintetre később személyesen sem cáfolt rá, oktatóként szívélyes hangot ütött meg minden hallgatóval, én szakkollégiumi vezetőként partneri fogadtatásban részesültem találkozásaink alkalmával. A szakkollégiumi elődök szeretettel beszéltek róla, mint a tanári kar olyan tagjáról, akire szükség esetén mindig számítani lehet. Az egyetemi évek végeztével, első munkahelyemen – már nem oktatóként, hanem hivatali vezetőként, és így felettesemként – rögtön kollégájaként, tegező hangnemben üdvözölt, kedves szavai, őszinte érdeklődése a legutóbbi találkozásunkkor sem maradtak el. Kívánok neki őszinte tisztelettel és szeretettel továbbra is annyi jót, amennyiben ő részesítette a mellette és vele dolgozókat.”

Jugovits Károly

„Egy segítő kéz, aki mindig ott volt és lesz a hallgatók körében. A legjobb nevelő, aki ott segített, ahol és amivel tudott: szakmai iránymutatással, tanáccsal vagy pusztán egy baráti beszélgetéssel.

Több mint egy tanár, jóval több: elhivatottság, megfelelő értékrend, szakmai alázat és kitartás, amit útravalóként kaptam Tőle. Köszönjük szépen, hogy ott állt mellettünk, és segített minket szakkolisként is a megfelelő úton, a megfelelő értékekkel elindítani. Egészséget, boldogságot és sok-sok-sok örömet kívánok neki az élet minden területén!”

Fülöp Tímea

„A szakkollégium egykori elnökeként Imre Miklós tanár úrra a Magyary Zoltán Konferencia ösztöndíj támogatójaként, a *Tanítványok* lap lelkes olvasójaként és a közösségi programok rendszeres, tiszteletbeli látogatójaként emlékszem.

A 2005-ben induló egyetemi évfolyam számára olyan perspektívát nyújtott, amellyel hallgatóként büszkén és örömmel azonosultunk. A közösség tagjaként nyitott és elérhető vezetőnek láttam, aki tudta, hogyan juttassa el szavait a hallgatókhoz. Dékáni beszédeiben rendszeresen jelen volt – az élethez elengedhetetlen és a komoly munkához méltó – könnyed, eredeti humorérzéke.”

Jordán Judit